

(א) [חולין כ:ט] (ב) [נ"ג] ומצנין, (א) תמיד לב, (ד) [נעיל סה:י] (ה) כ"ב:א, אמו,

תורה אור השלם

1. יורו משפטך ליעקב ותורתך לישראל ישמו קטורה באפק וכליל על מנחתך: דברים לג י
2. בך יי חילו ופעל ידיו תרצה מחץ מתנינן קמי ומשנאין מן יוקמו: דברים לג יא
3. ומבני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל ראשיהם קמתים וכל אחיהם על פיהם:
4. דבוי הימים א יב לג לי גלעד ילי מנשה ואפרים מעור מותנה: יהודה מחקק:
5. תהלים ס ט
6. בך עם הדרת מלך ובאפס לאם מותנת רון: משלי יד כח

גליון הש"ס

רש"י ר"ה לא שכיחא ומסתברא בו: עי' שמואל ג. תמ"ה דלא שכיח מנואר דלא ס"ל כש"י אלא כעניי מוספס יענים כחן:

הגדה הב"ח

(א) רש"י ר"ה הב"ח דהש לקטורת כך היו מברזין קול בעודה בלומר מ' של וכה לקטורת כי מ' מדשס הפ"ד: (ג) ד"ה כולו מנפלא אחר: וס' מפיסין: (א) ד"ה אה מעלה אורח לגבי המזבח:

מוסף רש"י

דרך כבוד. ששמוקרינ הרגש מופע הפדר על מקום חקן מפני שמולכן כסד [חולין כ:ב].

תוס' ישנים

עולה נמי הכתיב בה כ"י. פ"ח דכתיב בשמואל א' ג' טו וחק טלה חלב אחד ויגלה עולה כלל כ"ו. עולה פירוש הכתיב בה כ"י. פירוש א"כ יפקו עליה מדשס. ומשני דהא שכיחא (ואכל) [ויולין] כל אחד ואחד להמנע עולה וזהב, אכל קטרת אין יוכלין להמנע אלא אותה של יצור. ובקוטורת פירש עולה שכיחא ואין הכל ראוין להמנע, ולכדוין קא פריך עולה אחי לא מעשרא, ואין לה טעם מפורש כל כך. כי מזה לא ימסוריו כיון שש זה כלל כמו בקטרת. דבתיב יהודה מחוקק. הכי נמי הו' מני אחותי מחוקק מצני כגלין [בראשית מט, י]. א"כ הו' מני [למנע דההוא קרנא מיידין] גשולא ודאש גטולה שגא מדוד כדדשקין כסנתדין [ב, ג] ודו נמי מלי קלמי דאקונא לא ניתא אס לא תפרש דאחי כולו מנפלא, כי בקטרת לא הו' פייס אלא כהן (אכל) הוכה זה שמרית הו' זכר ערבות. ה"ר יוסף. הרביעי מי מעלה כו'. קטורת קודם לאברים כדמפקין לקמן בפ"ג [ג, א] מקרא. ובר סבר פקום שכינה א"א אורה ארעא. שימח ה' ויעשה אהר, אכל ודאי כולי עלמא מודו שהיו מציילן האברים על הכבש כשלמלוס, כמו שמופסס במסכת תמיד [פ"ד] ובגמ' דוכמ.

בראשונה פרק שני יומא

כו.

עין משפט נר מצוה

כ"א א"י פ"ו מלכות מעשה הקרנות הלכה ה' והלכה ה': ל ב מ"י פ"ד מלכות תמידין הלכה ו': ל"א ג ד טס הלכה ט: ל"ב ה טס הלכה ט: ל"ג ו טס הלכה ט:

רבינו חננאל

נותן הפדר שהוא החלב על בית השחיטה כדי לכסות בו טינוף הדם שעל בית השחיטה. והו' דרך כבוד של מעלה. הפייס השלישי חדשים לקטרת. ירושלמי מעשה באחד שיבשה זרועו ולא הניחה, לקיים מה שאמר ישמו קטורה באפק וכליל על מנחתך בך ה' חילו ופעל ידיו תרצה. מיכן אמרו שני הכהנים מברכין בכל פעם, החותה ומכניס בכחה והמקטיר. תנא מעולם לא שנה אדם בה משום שמעשרת מי בה משום שמעשרת מי שבכר הקטיר. לפיכך היו אומרים חדשים לקטרת. עולה, א"כ דכתיב בה כליל בכבאי, שנאמר ה' כ"ו, שכיחא, הקטרת לא שכיחא. אמר רבא לא משכחת חכם שמויה אלא אי מלוי, דכתיב יורו משפטך ליעקב. אי מישכר, דכתיב ובני יששכר יודעי בינה לעתים. אבל שבט יהודה א"כ דכתיב יהודה [מחוקק], שמויה אליבא דהלכתא לא סלקא להו. א"ר יוחנן א"כ מפיסין על תמיד של בין הערבים אלא מי שזכה בו שחרית הוא יזכה בו ערבית. ומובחין עליה והותניא כשם שמפיסין לו. כלומר, לתמיד שחרית, כך מפיסין לו ערבית. ושנין בשבת הואיל ומשמרות מחתרות, כדכתיב (א) דבי שמואל שמשר היוצא ערשה תמיד של שחר ומוספין, והנכנס ערשה תמיד של בין הערבים והבוכין כ"ו, וכיון שמתחלפין צריכין להפייס. הקטרת מפיסין לה בשחרית ובין הערבים. ולמאי דסליק אדעתין כי מפיסין בזה ובוה ודלא כ"י יוחנן, נפישו להו פייסות, ואן לא תנן אלא ד' פייסות בלבד. ופרקין בקיבוץ אחד. היינו אומרים שמפיסין לזה ולזה. הפייס הרביעי מי מעלה אברים מן הכבש למזבח. דלא כ"ר אליעזר בן יעקב דתני בתמיד חקן [ה] המעלה אברים לכבש הוא מעלן ע"ג המזבח, ולא היה להם פייס בפני עצמן. פייס למחתה בפני עצמה. וחסרו הפייסות ואינם אלא שלשה. ואמרין אית ליה פייס אחד למחתה. והא"ר יהודה תני לא היה פייס למחתה, אלא כהן שזכה בקטרת אומר ליה עצמו זכה עמי במחתה. אמר ר' אליעזר לית ליה הא ד"ר יהודה אומר לא היה פייס למחתה אלא פליג עליה ואמר אית ליה פייס למחתה בפני עצמה. ולא ר' יהודה אית ליה הא

יהודה מחוקקי. יש מקשה אמאי לא מייתי מדכתיב צמורה דכתיב לא יסור שצט מיהודה ומחוקק מצני רגליו (בראשית מט) ו"ל דההיא צמורה הוא דכתיב אכל מהאי קרנא מייתי שכן היה שזיהודה יש מחוקקים: **אל"א** בתן שובה בו שחרית וזכה בו ערבית. תימה לי והא ע"כ היה כריך להפייס ערבית שצביל סידור שני גזירין שאותם של צוקר היו צכהן הוכה צמרותם הדשן ושני כהנים זוכין צהן עברז זאין לתרן למודה הוא דשצבילם מפייסין לערב ולא אחא לשמעויעין אלא דכהן עבודות שיש דוגמתן צוקר לא היו מפייסין דאס כן כי פריך צמורן ולמאי דס"ד מעיקרא נפישו להו פייסות לר' יוחנן לרש"י נמי תיקשי כיון דמפייסי עברז שצביל שני גזירי עיסי א"כ נפישו להו פייסות דוחק הוא ולומר דהך תרי מדשן מוצח הפנימי ומנורה שהיו צפייס של תמיד השחר ולא היו עברז הס היו זוכין גזירין עברז נמלא שלא היו צריכין להפייס שצביל הגזירין לערב כי דוחק הוא לצדות דצר זה מדעמינו אלא נראה לרבי יוחנן פשיטא ליה דמנפלא מפייסין נמי על שני גזירין של צין הערבים כיון דאותו פייס שמפיסין לתמיד השחר מהני נמי לצין הערבים סכרא הוא שיפיקו אז כמו כן לצורך גזירין של צין הערבים והא דלא חשיב להו צמנתין צפייס השני י"ל דלא חשיב אלא י"ג כהנים הזוכין צו צפייס השני לצורך תמיד של שחר אכל למאי דס"ד מעיקרא ללכל עבודה של צין הערבים חזרוין ומפיסין הוה ס"ד שצערז מפייס לו דלמאי מפייסין לו שחרית כיון דלא מהני פייס דשחרית לשל צין הערבים מידי ועוד לישנא דצרייתא דקמני כך מפייסין לו ערבית משמע שצערז מפייסין ו"כ נפישו להו פייסות:

והתניא בדרך שפייסין א' שחרית. פי' והכל לא מצי לשנוי צקטורת מדקמני לו לשון זכר אלמא לתמיד קאמר דאי צקטורת הוה ליה למיתני לה לשון נקבה: **דתנן ראב"י אומר המעלה איברים כו'.** דתנן גרסינן משנה היא צמתיק פ"ה [מ"ב] (דף ל"ג): ולעיל בפ"ח (דף ד): דפריך

סתמא דתמיד אדיומא ומשני מאן תנא יומא ר"ש איש המנפפה היא משום דאשכחן דפליג אחדא סתמא דתמיד דתניא ר"ש איש המנפפה משנה צמתיק לא הוה מצי למימר ראב"י הוה דפליג הכא סתמא דתמיד דקא תני צרישא הרביעי חדשים עם ישנים מי מעלה איברים מכבש למזבח והדר קתני ראב"י אומר המעלה איברים וכו' דהא סתמא דיומא נמי פליג דצמתיקתן נמי קתני הרביעי מי מעלה איברים ואוקמה דלא כראב"י וטע"ג דאיכא נמי סתמא דתמי' כראב"י דקתני תמיד קרז צמשה ופרש"י דסתמא כראב"י אין נראה לפרש כן דא"כ ה"ל להש"ס לנקשוי רישא רבנן וסיפא ראב"י ולשני אין רישא רבנן וסיפא ראב"י ונהי דמרישא דרישא דקתני י"ג כהנים זוכין צו לא קשיא לן דלרבנן הו' להו י"ד עם המעלה איברים מכבש למזבח וא"כ תקשי רישא וסיפא ראב"י ומציעתא רבנן דההיא איכא לשנוי דלתיא אפילו כרבנן ולא קא חשיב אלא י"ג כהנים הזוכין צפייס השני אכל מעלה איברים מכבש למזבח ההוא פייס רביעי צפאי נפשיה הוא מיהו יותר קאמר ליכא למ"ד שיהא תמיד קרז צמחות מנ' אכל י' לא הו' כל שעמא דיומין דצהעלאת איברים מכבש למזבח זכה אחד מהן שזכו להוליך לכבש אכל צמיר מנ' לא הו' וצמיר מנ' לא הו' וכן כולם אכל אין לפרש דלא קא חשיב אלא הולכת איברים לכבש דהא קא חשיב נמי כלוחית מים וזוכין וגזירין מיהו מצי למימר דלא קא חשיב אלא תחילת הולכות צין דאיברים צין דלוחית מים צין דזוכין אכל גמר הולכת איברים מכבש למזבח לא קא חשיב וראשון נראה יותר:

מקום שכינה לאו אורה ארעא. אפילו ראב"י דקסבר הכא דלאו אורח ארעא נראה דמודה הוא דההיא דתמיד [גשחט] (דף סד). עברז הפסק שחט ישראל וקיבל הכהן נותנו לחצירו וחצירו לחצירו וכו' עד והכהן הקרוב אכל המזבח וזרקו זריקה אחת כנגד היסוד ומפרש בגמרא טעמא משום צרוב עם הדרת מלך דהתם לא שייך למימר לאו אורח ארעא שהרי כשהיה נותנה לחצירו לא היה הולך לו אלא חוזר ארעא: **ר"א** משכחת תנא דתני חמש ב' תימה לי למה דההוא תנא סבירא ליה דחזרוין ומפיסין לתמיד של צין הערבים עברז דהשתא איכא ה' פייסות ו"ל דה"ק אי משכחת תנא דתני חמש צמתיק אי נמי י"ל אי קסבר דחזרוין ומפיסין לתמיד של צין הערבים אף על גב דהפיסו לתמיד של שחר א"כ היו חזרוין ומפיסין נמי להקטרת של צין הערבים ונפישו להו פייסות טפי מחמס:

ההיא דר' אליעזר דאמר לא היה פייס לאיברים להעלותן מן הכבש למזבח אלא אומר היה להן פייס בפני עצמו, ומחתה לא היה לה פייס. שאם יש אחד מהן שאומר לא היה פייס למחתה ולא לאברים שעל הכבש לא תמצא אלא שלש פייסות. ואם תמצא תנא ששנה ה' פייסות ואומר היה פייס למחתה ופייס לאיברין שעל גבי הכבש, אותו התנא חולק על ר' יהודה ועל ר' אליעזר בן יעקב, שהו אומר לא היה פייס למחתה, וזה אומר לא היה פייס לאברים שעל הכבש.

(א) לפינוי גמ' לתא כלן רק הוא כבוסה דף ט ע"ב.

